

บทที่ 6

สรุปผลการทดลองและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการทดลอง

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ แสดงถึงการถูกทำลายของปะการังจากการท่องเที่ยว และการฟื้นตัวในระยะสั้น บริเวณเกาะล้านและเกาะรีน ซึ่งมีการใช้พื้นที่เพื่อการดำน้ำในช่วงระยะเวลาที่แตกต่างกัน โดยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

6.1.1 สภาพความสมบูรณ์ของปะการัง

บริเวณเกาะล้านเขตน้ำตื้น มีอัตราส่วนระหว่างปะการังมีชีวิตต่อปะการังตาย เท่ากับ 2.69 : 1 ซึ่งถือว่าสภาพความสมบูรณ์ของปะการังอยู่ในเกณฑ์ สมบูรณ์ดี ความหลากหลายของชนิดปะการังที่สำรวจพบบนเส้นเทป มีอยู่ 8 ชนิด ได้แก่ *Porites lutea*, *Symphyllia radians*, *Favia fava*, *Acropora hyacinthus*, *Pavona decussata*, *Platygyra sinensis*, *Acropora nobilis* และ *Fungia fungites* โดยมี *Porites lutea* เป็นชนิดเด่นที่พบมากที่สุด รองลงมาเป็น *Symphyllia radians*

บริเวณเกาะล้านเขตน้ำลึก มีอัตราส่วนระหว่างปะการังมีชีวิตต่อปะการังตาย เท่ากับ 2.60 : 1 ซึ่งถือว่าสภาพความสมบูรณ์ของปะการังอยู่ในเกณฑ์ สมบูรณ์ดี ความหลากหลายของชนิดปะการังที่สำรวจพบบนเส้นเทป มีอยู่ 4 ชนิด ได้แก่ *Porites lutea*, *Symphyllia radians*, *Favia fava* และ *Pavona decussata* โดยมี *Porites lutea* เป็นชนิดเด่นที่พบมากที่สุด รองลงมาเป็น *Favia fava*

บริเวณเกาะรีนเขตน้ำตื้น มีอัตราส่วนระหว่างปะการังมีชีวิตต่อปะการังตาย เท่ากับ 8.11 : 1 ซึ่งถือว่าสภาพความสมบูรณ์ของปะการังอยู่ในเกณฑ์ สมบูรณ์ดีมาก ความหลากหลายของชนิดปะการังที่สำรวจพบบนเส้นเทป มีอยู่ 8 ชนิด ได้แก่ *Porites lutea*, *Symphyllia radians*, *Favia fava*, *Acropora nobilis*, *Acropora hyacinthus*, *Acropora humilis*, *Psammocora contigua* และ *Fungia fungites* โดยมี *Porites lutea* เป็นชนิดเด่นที่พบมากที่สุด รองลงมาเป็น *Favia fava*

บริเวณเกาะรีนเขตนํ้าลึก มีอัตราส่วนระหว่างปะการังมีชีวิตต่อปะการังตาย เท่ากับ 42.97 : 1 ซึ่งถือว่าสภาพความสมบูรณ์ของปะการังอยู่ในเกณฑ์ สมบูรณ์ดีมาก ความหลากหลายของชนิดปะการังที่สำรวจพบบนเส้นเทป มีอยู่ 9 ชนิด ได้แก่ *Porites lutea*, *Symphyllia radians*, *Favia fava*, *Acropora nobilis*, *Acropora hyacinthus*, *Acropora humilis*, *Psammocora contigua*, *Montipora digitata* และ *Fungia fungites* โดยมี *Porites lutea* เป็นชนิดเด่นที่พบมากที่สุด รองลงมาเป็น *Acropora hyacinthus*

6.1.2 สาเหตุความเสียหายของปะการัง

สาเหตุความเสียหายของปะการังที่สำรวจพบ มีอยู่ 3 สาเหตุ ได้แก่ การสูญหายมีมากที่สุด คือร้อยละ 49 ของความเสียหายทั้งหมด รองลงมาเป็นการแตกหัก ร้อยละ 35 ของความเสียหายทั้งหมด และน้อยที่สุดเป็นการตายร้อยละ 16 ของความเสียหายทั้งหมด

ชนิดของปะการังที่พบความเสียหาย ประกอบด้วยปะการัง 8 ชนิด ได้แก่ *Porites lutea* , *Favia fava* , *Symphyllia radians* , *Acropora hyacinthus* , *Psammocora contigua* , *Pavona decussata* , *Acropora nobilis* และ *Fungia fungites*

6.1.3 เปรียบเทียบความเสียหาย ระหว่างแต่ละบริเวณ เขต และช่วงเวลา

การเปรียบเทียบความเสียหายรวมตลอดทั้งปี ระหว่างเขตนํ้าตื้นและเขตนํ้าลึก ภายในแต่ละบริเวณ พบว่า ปริมาณความเสียหายของปะการังรวมตลอดทั้งปีของเขตนํ้าตื้น จะเกิดขึ้นมากกว่าของเขตนํ้าลึกประมาณ 2 เท่า ทั้งบริเวณเกาะล้าน และเกาะรีน

การเปรียบเทียบความเสียหายรวมตลอดทั้งปี ระหว่างเขตเดียวกัน บริเวณต่างกัน พบว่า ทั้งเขตนํ้าตื้น และเขตนํ้าลึก บริเวณเกาะล้านจะมีความเสียหายรวมตลอดทั้งปีมากกว่าบริเวณเกาะรีน โดยในเขตนํ้าตื้นเกาะล้านเกิดความเสียหายต่อปะการังมากกว่าเกาะรีน 1.28 เท่า ส่วนในเขตนํ้าลึกเกาะล้านเกิดความเสียหายต่อปะการังมากกว่าเกาะรีน 1.57 เท่า

การเปรียบเทียบความเสียหายที่เกิดขึ้น ระหว่างช่วงเวลานอกฤดูท่องเที่ยวเกี่ยวกับใน ฤดูท่องเที่ยว พบว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นนอกฤดูท่องเที่ยว มีอัตราเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว ในฤดูท่องเที่ยว ในทุกๆเขต โดยที่เกาะล้านเขตน้ำตื้นเพิ่มขึ้น 2.32 เท่า เกาะล้านเขตน้ำลึก เพิ่มขึ้น 3.04 เท่า เกาะริ้นเขตน้ำตื้นเพิ่มขึ้น 1.42 เท่า และเกาะริ้นเขตน้ำลึกเพิ่มขึ้น 0.62 เท่า

การเปรียบเทียบความเสียหายที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลา ของแต่ละเขต พบว่า เกาะล้านเขตน้ำตื้น เกาะริ้นเขตน้ำตื้น และเกาะริ้นเขตน้ำลึก จะมีช่วงเวลาที่มีความเสียหายเกิดขึ้นมากที่สุดอยู่ในช่วงเดือน ธันวาคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ เหมือนกันทั้ง 3 เขต แต่ เกาะล้านเขตน้ำลึก จะพบความเสียหายมากที่สุดอยู่ในช่วงเดือนตุลาคม ถึงเดือน ธันวาคม

6.1.4 การฟื้นตัวของปะการัง

การฟื้นตัวของโคโลนีที่เสียหาย ภายในแต่ละเขตที่สำรวจ พบว่าปริมาณความเสียหายที่เกิดขึ้นกับโคโลนีปะการัง มีค่ามากกว่าปริมาณการฟื้นตัวของโคโลนีปะการังสูงมาก และเมื่อเทียบกันแล้วปริมาณการฟื้นตัวในแต่ละเขตที่ทำการสำรวจ ไม่ถึงร้อยละ 10 ของพื้นที่ปะการังมีชีวิตปกคลุมที่สูญเสียไป การฟื้นตัวของโคโลนีปะการังในแต่ละเขต มีความแตกต่างกัน เนื่องจากองค์ประกอบทางชนิด และรูปร่างของปะการังที่เสียหายมีความแตกต่างกัน โดยไม่มีผลเด่นชัดจากช่วงเวลาในการใช้พื้นที่ที่แตกต่างกันระหว่าง 2 บริเวณ เกาะล้านเขตน้ำตื้น เป็นบริเวณที่โคโลนีปะการังมีการฟื้นตัวจากความเสียหายสูงที่สุด รองลงมาเป็นเกาะริ้นเขตน้ำลึก เกาะล้านเขตน้ำลึก และเกาะริ้นเขตน้ำตื้น ตามลำดับ

การฟื้นตัวของกลุ่มปะการังโดยรวมในแต่ละเขต พบว่า เกาะริ้นเขตน้ำลึก มีเปอร์เซ็นต์การเติบโตของปะการังสูงที่สุด รองลงมาเป็นเกาะล้านเขตน้ำตื้น เกาะริ้นเขตน้ำตื้น และเกาะล้านเขตน้ำลึก ตามลำดับ

6.1.5 การตายบางส่วนของปะการัง

การประเมินพื้นที่บาดแผลของปะการัง พบว่า โคโลนีทั้งหมดที่สังเกต มีขนาดบาดแผลที่ประเมินใหญ่กว่า 16 ตารางเซนติเมตร โดยที่กลุ่มขนาด 49 – 100 ตาราง

เซนติเมตรพบมากที่สุด ร่องลงมาเป็นกลุ่ม ที่มีขนาดใหญ่กว่า 100 ตารางเซนติเมตร และน้อยที่สุดคือกลุ่มขนาด 16 – 49 ตารางเซนติเมตร ซึ่งถือว่าบาดแผลที่มีขนาดใหญ่จะทำให้โคโลนีที่ได้รับความเสียหาย รักษาบาดแผลได้ยาก และอาจกลายเป็นการตายบางส่วน

การเปลี่ยนแปลงขนาดเส้นรอบวงบาดแผลของปะการัง พบว่า ปะการังที่มีรูปร่างเป็นแบบกิ่งและแบบแผ่น มีการรักษาบาดแผลให้เล็กลงได้มากกว่าปะการังที่มีรูปร่างแบบก้อน โดยปะการังก้อนที่ไม่สามารถรักษาบาดแผลได้ก็จะเป็นการตายบางส่วน สูญเสียพื้นที่ปกคลุม และความสามารถในการเติบโตก็จะลดลง

6.1.6 จำนวนเรือ และนักท่องเที่ยว

บริเวณเกาะล้านจะมีเรือที่เข้าไปใช้พื้นที่ตลอดทั้งปี ในขณะที่ เกาะรึ้น จะมีเรือเข้าไปใช้พื้นที่เฉพาะช่วงเวลาฤดูท่องเที่ยวเท่านั้น โดยจำนวนเรือจะสัมพันธ์กับจำนวนนักท่องเที่ยว และการทิ้งสมอ

จำนวนนักท่องเที่ยวในบริเวณที่ศึกษา ระหว่างเกาะล้าน และเกาะรึ้นจะมีจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละช่วงเวลาที่แตกต่างกัน โดยพบว่า เกาะล้าน เป็นบริเวณที่มีการใช้พื้นที่ได้ตลอดทั้งปี โดยจำนวนนักท่องเที่ยวจะเพิ่มสูงขึ้นในฤดูท่องเที่ยว 3.3 เท่า จากช่วงเวลานอกฤดูท่องเที่ยว ในขณะที่เกาะรึ้น เป็นบริเวณที่มีนักท่องเที่ยวเข้าไปใช้พื้นที่เฉพาะช่วงในฤดูท่องเที่ยวเท่านั้น

6.1.7 ความเสียหายของปะการัง จากการทิ้งสมอเรือ

การยึดติดกับพื้นทะเลของสมอเรือ พบว่าสมอเรือ มีโอกาสทั้งโดน หรือเกี่ยวติดกับปะการัง 25 เปอร์เซ็นต์ ทั้งบริเวณเกาะล้าน และเกาะรึ้น นอกนั้นเป็นการยึดติดกับหิน และพื้นทราย

ระยะทางการเกาะของสมอเรือที่ทั้งบริเวณเกาะล้าน และบริเวณเกาะรึ้น พบว่า ในการทิ้งสมอแต่ละครั้ง ระยะทางการเกาะของสมอเฉลี่ย บริเวณเกาะล้าน เท่ากับ 3.73 เมตร มากกว่าในบริเวณเกาะรึ้น ซึ่งกินพื้นที่การเกาะของสมอเฉลี่ย เท่ากับ 3.10 เมตร

พื้นที่บาดแผลเฉลี่ย ต่อการทิ้งสมอโดนปะการังแต่ละครั้ง พบว่า พื้นที่บาดแผลเฉลี่ยของบริเวณเกาะล้าน เท่ากับ 23.93 ตารางเซนติเมตร มากกว่าบริเวณเกาะรีน ซึ่งมีพื้นที่บาดแผลเฉลี่ยเท่ากับ 11.56 ตารางเซนติเมตร

6.1.8 สรุป

ความหลากหลายของปะการัง พื้นที่ท่องเที่ยว ตลอดจนกฎหมายประเทศของจุดดำน้ำในเขต และบริเวณต่างๆมีความแตกต่างกัน ซึ่งมีผลต่อการใช้พื้นที่ในการท่องเที่ยวดำน้ำ

ผลกระทบของการดำน้ำแบบ snorkeling มีระดับความรุนแรงมากกว่าการดำน้ำแบบ scuba diving โดยเขตน้ำตื้นจะมีความเสียหายเกิดขึ้นมากกว่าเขตน้ำลึก และผลกระทบจากสมอเรือมีปริมาณแตกต่างกันในแต่ละเขตและบริเวณ

ช่วงระยะเวลาในการใช้พื้นที่เพื่อการดำน้ำ ก็ทำให้ปริมาณของผลกระทบที่เกิดขึ้นแตกต่างกัน โดยในฤดูท่องเที่ยวจะพบความเสียหายของปะการังมากกว่าช่วงเวลานอกฤดูท่องเที่ยว และในบริเวณที่มีการหยุดพักการท่องเที่ยว จะมีการถูกทำลายของปะการังน้อยกว่าบริเวณที่มีการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

การฟื้นตัวของปะการังทั้งในส่วนของโคโลนีที่เสียหาย และในส่วนของกลุ่มปะการังโดยรวมทั้งหมด มีปริมาณน้อยมาก เมื่อเทียบกับปริมาณความเสียหายที่เกิดขึ้นในระยะเวลา 1 ปี

6.2 ข้อเสนอแนะ

6.2.1 เกี่ยวกับปัญหาการท่องเที่ยวดำน้ำในพัทยา

ในบริเวณที่ศึกษาเป็นพื้นที่ซึ่งใช้ในกิจกรรมท่องเที่ยวดำน้ำ ทั้งแบบ snorkeling และ scuba diving จากในอดีตที่เคยคิดว่าการดำน้ำแบบ snorkeling มีผลกระทบต่อปะการังมาก และการดำน้ำแบบ scuba diving ไม่มีผลกระทบต่อปะการัง หรือถ้ามีก็น้อยมาก ปัจจุบันนี้สถานการณ์กำลังเปลี่ยนไป ไม่เพียงแต่นักดำน้ำแบบ snorkeling เท่า

นั้น ที่สร้างความเสียหายต่อปะการัง นักดำน้ำแบบ scuba diving เองก็สร้างความเสียหายต่อปะการังได้เช่นกัน

นักดำน้ำแบบ snorkeling มักสร้างความเสียหายต่อปะการังด้วยการจับ นั่ง หรือเหยียบย่ำบนปะการังทำให้ปะการังเสียหาย ทางที่ดีควรให้ใส่ชูชีพไว้ตลอดเวลาที่ดำน้ำ เพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และทำให้นักท่องเที่ยวลอยตัวอยู่เหนือปะการังโดยไม่เหยียบ ซึ่งนักดำน้ำส่วนใหญ่ที่ดำน้ำแบบ snorkeling ในพืทยา ไม่ได้ใส่ชูชีพเลยหรือมีจำนวนน้อยมาก ซึ่งก็เป็นข้อกำหนดอยู่ในร่างหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจการนำเที่ยวกิจกรรมดำน้ำผิว (skin diving) (ภาคผนวก ง.) เจ้าของกิจการดำน้ำควรให้ความสำคัญต่อเรื่องนี้ด้วย หรือควรสร้างโป๊ะให้เป็นที่พักของนักดำน้ำ และไม่ควรให้มีการดำน้ำในบริเวณที่น้ำตื้นเกินไป หรือช่วงเวลาที่น้ำลงต่ำมาก เพราะจะทำให้นักดำน้ำมีโอกาสเหยียบปะการังได้มากขึ้น

จำนวนนักดำน้ำแบบ scuba diving ในพืทยากำลังเพิ่มมากขึ้นทุกปี ลูกค้าบางคนไม่เคยเรียนดำน้ำมาก่อนก็สามารถดำน้ำในพืทยาได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีใบอนุญาตดำน้ำสากล ซึ่งจริงๆ แล้วตามหลักเกณฑ์การพิจารณาอนุญาตการประกอบธุรกิจการนำเที่ยวดำน้ำแบบ SCUBA (ภาคผนวก จ.) นักดำน้ำต้องมีใบอนุญาตดำน้ำสากล เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง ทั้งความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวเอง และผลกระทบต่อปะการัง เพราะนักดำน้ำที่มาเรียนดำน้ำกันภายในวันเดียว จะขาดความรู้ความเข้าใจทั้งในเรื่องความปลอดภัย การแก้ปัญหาได้น้ำหากเกิดเหตุฉุกเฉิน และยังขาดทักษะในการควบคุมการเคลื่อนไหว ไม่สามารถควบคุมการลอยตัวให้สมดุล ขาดความระมัดระวังที่จะคอยรวบสายอุปกรณ์ไม่ให้ไปเกี่ยวหรือกระทบปะการัง ที่สำคัญยังขาดจิตสำนึกที่ดีของผู้มาเยือนโดยการจับ นั่ง หรือเหยียบปะการังทุกครั้งที่มีโอกาส จับสิ่งมีชีวิตที่ไม่เคยเห็นด้วยความตื่นเต้นแล้วนำมาอวดกัน บางคนก็หักปะการังหรือเก็บปะการังขึ้นมาเป็นที่ระลึก ปัญหานี้ผู้นำเที่ยวต้องมีส่วนในการรับผิดชอบ และต้องป้องกันแก้ไข โดยการสร้างจิตสำนึกที่ดีในการดำน้ำแบบอนุรักษ์ ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวในเรื่องของพื้นที่ และสิ่งมีชีวิตต่างๆ ในแนวปะการัง และข้อควรระวัง ที่นักท่องเที่ยวอาจจะสร้างความเสียหายต่อปะการังโดยไม่ได้ตั้งใจ

การทิ้งสมอในบริเวณปะการัง จะสร้างความเสียหายต่อปะการังอย่างรุนแรง พบว่าเรือที่นำนักท่องเที่ยวเข้าไปดำน้ำในแนวปะการัง มักนำเรือเข้าไปทิ้งสมอให้ใกล้กับปะการังมากที่สุด เพื่อความสะดวกต่อลูกค้าในการดำน้ำ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเรือ คนขับเรือ

และเจ้าของเรือแต่ละลำด้วย ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการควบคุมดูแลทรัพยากรปะการัง (ภาคผนวก ฉ.) ระบุว่าห้ามมิให้ทำการทิ้งสมอในเขตแนวปะการัง โดยให้ใช้ทุ่นผูกเรือที่ต้องขออนุญาตหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องในการติดตั้ง แต่ในบริเวณที่ทำการศึกษาฯ ยังไม่มีทุ่นผูกเรือ ทำให้ยังมีเรือจำนวนมากฝ่าฝืนเข้าไปทิ้งสมอในเขตปะการัง และไม่มีเจ้าหน้าที่มาสอดส่องดูแล จึงควรให้หน่วยงานที่สามารถแก้ไขปัญหาดังนี้ได้ ทำการศึกษาและติดตั้งทุ่นผูกเรือ ในบริเวณนั้นๆ เพื่อลดความเสียหายของปะการังที่เกิดขึ้นจากสมอให้ลดน้อยลง

ควรให้ความสำคัญในเรื่องความปลอดภัยของนักดำน้ำให้มากขึ้น เช่น

1. ต้องมีเสื้อชูชีพ ให้กับนักดำน้ำแบบ snorkeling ทุกคน
2. เจ้าหน้าที่ควรกวดขันในเรื่องการตรวจสอบ ใบอนุญาตดำน้ำสากลของนักดำน้ำแบบ scuba diving เพราะหากเกิดความผิดพลาด อาจมีอันตรายร้ายแรงต่อนักท่องเที่ยวถึงขั้นเสียชีวิตได้
3. ควรมีการกั้นบริเวณที่จอดเรือ ที่เล่นเจ็ตสกี และบริเวณที่มีการดำน้ำให้ชัดเจน ไม่เช่นนั้น นักดำน้ำอาจได้รับอันตรายจากเรือ หรือเจ็ตสกีที่วิ่งผ่านไปมาในบริเวณปะการัง

ควรมีการจัดการ พื้นที่ที่ใช้บริเวณที่เป็นแหล่งดำน้ำในพัทธา โดยการกำหนดจุดจอดเรือและทำทุ่นผูกเรือ การกำหนดการใช้พื้นที่แต่ละบริเวณ สับเปลี่ยนหมุนเวียนกันไป เพื่อให้แต่ละบริเวณได้มีโอกาสฟื้นตัวเองตามธรรมชาติ ตลอดจนจะมีการควบคุมจำนวนเรือและนักท่องเที่ยวที่เข้าไปใช้แนวปะการังให้อยู่ในปริมาณที่เหมาะสมด้วย

เจ้าของกิจการร้านดำน้ำในพัทธา ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ และไม่คอยรักษากฎระเบียบต่างๆ มากนัก มักจะเห็นธุรกิจเป็นเรื่องสำคัญ โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และผลกระทบต่อปะการังเท่าไรนัก กิจการดำน้ำในพัทธามีเงินเข้ามาหลายล้านบาทต่อปี แต่เงินส่วนใหญ่จะตกเป็นของเจ้าของกิจการชาวต่างชาติ ในขณะที่ลูกจ้างคนไทย ซึ่งเป็นคนขับเรือ หรือเด็กเรือ จะได้รับเงินเดือนไม่กี่พันบาท ลูกจ้างชาวต่างชาติเองก็เลือกที่จะดำน้ำกับเจ้าของร้านดำน้ำชาติเดียวกับนักท่องเที่ยว เพราะคุ้นกันรู้เรื่อง จะไม่นิยมดำน้ำกับเจ้าของร้านดำน้ำซึ่งเป็นคนไทย ทำให้ร้านดำน้ำในพัทธาที่มีเจ้าของเป็นคนไทยมีอยู่เพียง 1 – 2 ร้านเท่านั้น จากร้านดำน้ำทั้งหมด 20 กว่าร้าน

หน่วยงานราชการ และการปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่มีการติดตามตรวจสอบใดๆในเรื่องนี้เลย ทั้งการประกอบธุรกิจ การดูแลความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว และการดูแลทรัพยากรปะการัง แม้ว่าจะมีพระราชบัญญัติ กฎระเบียบข้อบังคับต่างๆอยู่มากมาย (ภาคผนวก ฉ.) แต่เมื่อไม่มีการตรวจสอบ และลงโทษผู้กระทำผิด กฎหมายนั้นๆก็ไม่มีประโยชน์

การใช้เรือเก่าที่ปลดระวาง มาจมเพื่อทำเป็นแหล่งดำน้ำ เป็นอีกทางเลือกในการลดปริมาณนักดำน้ำที่จะเข้าไปดำน้ำในแนวปะการังตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นวิธีที่ได้ผลมาแล้วในหลายประเทศ ขณะนี้ในประเทศไทยเองก็มีผู้สนใจ และจะทำโครงการนี้ในพัทยา ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวดำน้ำที่มีนักดำน้ำจำนวนมาก ตอนนี้อยู่ในขั้นตอนการศึกษาความเป็นไปได้ ในเรื่องของจุดที่เหมาะสม ซึ่งจะอยู่ในบริเวณที่ลึก นอกแนวปะการังตามธรรมชาติ และต้องมีการศึกษาในส่วนของลักษณะของเรือที่จะใช้ วิธีการเตรียมเรือที่ถูกต้องก่อนที่จะจม ลักษณะการวางตำแหน่งของเรือที่พื้นทะเล ตลอดจนลักษณะพื้นทะเล และทิศทางของลมและกระแสน้ำต่อไป

ในส่วนของ การดูแลทรัพยากรแนวปะการังในประเทศไทย ควรจัดตั้งหน่วยงานราชการ หรือกึ่งราชการในรูปแบบของสถาบันกลางในการดูแล และวางแผนการจัดการทรัพยากรปะการังทั่วประเทศ ซึ่งในปัจจุบัน ส่วนมากเป็นลักษณะของกลุ่มสถาบันการศึกษา หรือองค์กรเล็กๆ ที่กระจัดกระจายอยู่ในที่ต่างๆทั่วประเทศ มีงานวิจัยออกมามากมาย แต่จะมีส่วนในการเข้าไปดูแล หรือจัดการแนวปะการังน้อยมาก เพราะไม่มีอำนาจในการตัดสินใจ ไม่มีกฎหมายคุ้มครอง และไม่มีบทลงโทษ หรือการควบคุมผู้กระทำผิดต่อบทบัญญัติต่างๆ โดยสถาบันกลางที่ตั้งขึ้นต้องมีบทบาทร่วมกับ การปกครองส่วนท้องถิ่น และสร้างความร่วมมือกับคนในชุมชน ซึ่งถึงปัญหาที่จะเกิด และแนวทางที่จะต้องร่วมกันแก้ไข โดยต้องดูแลผู้ฝ่าฝืนและมีบทลงโทษที่จริงจัง